

„Kan det faa nogen Betydning for os?“ spurgte Frøken Evaldsen. „Hvad har vi med Bulgarien at gøre?“

„Naa — næ — Betydning?“

„Ja, maa jeg saa være fri, Zaun! ... Godnat!“

Oppe i det store Soveværelse sad Asmus Hagen i en Lænestol ved Siden af Enslevs Seng. For at skaffe den syge Mand Ro til Natten havde han givet ham en Morfinindsprøjtning og ventede nu paa Virkningen. Enslev sad oprejst i Sengen med et Par Puder i Ryggen. Trods Lægens gentagne Paabud havde han ikke villet lægge sig ned, idet han vranten erklærede, at den Stilling kunde han tidsnok tvinges til at indtage. I sin Mørkefrygt havde han desuden forlangt, at Lamperne i Loftet skulde brænde. Den store Stue — Lejlighedens egenlige Spisesal — gjorde med sine faa Møbler et koldt og øde Indtryk, og det stærke Lys skinnede uhyggeligt ned over det tomme Rum som til en Fest for usynlige Gæster.

Smerterne havde allerede fortaget sig, og ogsaa paa anden Maade sporedes Morfinens Virkning. Enslev begyndte at blive meddelsom. Han fortalte spøgende om den gode Handel, han havde gjort med sit Landsted, og gav sig derpaa til at tale til Asmus Hagen om hans Broder, Jægermesteren, hvis Folketingsmandat han lykønskede til.

„Han er maaske ingen fremragende Taler men har dog allerede forstaaet at skaffe sig en vis Position i Tinget. Han har jo ogsaa en særdeles entreprenant Frue. Jeg venter mig en Del af ham.“